

HW

~

The Hounds of Penhallow Hall. The Lost Treasure
Holly Webb

Copyright text © 2017 Holly Webb

Copyright ilustrații © 2017 Jason Cockcroft

Ediție publicată prin înțelegere cu Stripes Publishing Ltd., Londra

Editura Litera

O.P. 53, C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro

Aventuri la conacul Penhallow. Comoara pierdută
Holly Webb

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Justina Bandol

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Roxana Aneculăsesei

Corectură: Emilia Achim

Copertă și prepress: Andreea Apostol

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WEBB, HOLLY

Aventuri la conacul Penhallow. Comoara pierdută /
Holly Webb; trad.: Justina Bandol – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3624-9

I. Webb, Holly

II. Bandol, Justina (trad.)

82-93-34-135.1

778.534.6

AVENTURI CONACUL ^{la} PENHALLOW

COMOARA PIERDUTĂ

HOLLY WEBB

Ilustrații de JASON COCKCROFT

Traducere de Justina Bandol

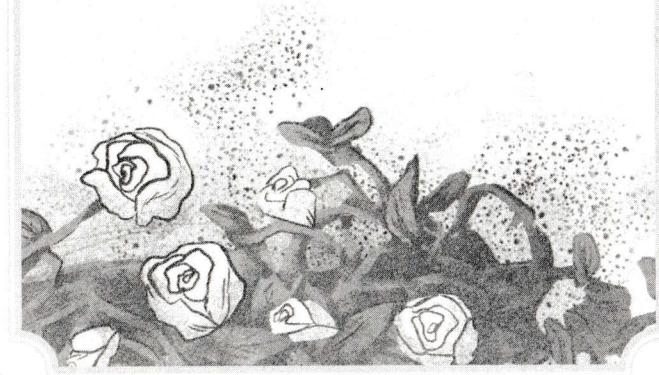

București
2019

1

Vara misterelor

- Am putea să mergem în golf să facem o baie, propuse Polly.

Rex dădu doar vag din labă ca să-i arate că auzise. Zăcea pe spate la soare, pe jumătate adormit, și nu părea să vrea să facă, de fapt, nimic. Polly însă n-avea astămpăr. Nu mai rămăseseră decât trei săptămâni din vacanța de vară și ea începea să simtă că zilele îi scapă printre degete. Voia să aibă parte de aventură, să exploreze, nu doar să lenevească la soare. Era însă greu să-i explice asta unui câine. Mai ales unui câine-fantomă, atât de bătrân încât nici nu știa câți ani are.

Polly scoase un oftat lung și aruncă o privire după pâlcul de tufe de trandafiri, ca să fie sigură că n-o auzise niciunul din vizitatorii grădinii.

– Probabil că oricum o mulțime de lume a ieșit la picnic pe plajă, adăugă ea posomorâtă. E aproape vremea prânzului.

– Ce s-a întâmplat?

Rex se rostogolise pe o parte, îngrijorat. Ea nu-l observase. Acum el se așeză pe labele din spate, își puse botul lung și cenușiu pe umărul ei și o linse pe obraz.

– Nu pari prea fericită.

Polly se șterse absentă pe obraz.

– Nu știu. M-am trezit azi-dimineață și mi-am amintit că a trecut mai bine de jumătate din vacanță, asta-i tot.

Rex nu spuse nimic, și Polly întoarse capul să se uite la el.

– Adică în curând o să trebuiască să merg la școală.

– O să pleci? întrebă Rex încet, retrăgându-și capul.

COMOARA PIERDUTĂ

Polly se răsuci de tot ca să-l vadă mai bine. Rex părea să se pleoștească – ăsta era cuvântul cel mai potrivit. Capul alungit de ogar îi atârna între labele din față și omoplații îi ieșeau ascuțiti la iveală de sub blana auriu-maronie. Părea dintr-odată costeliv și trist.

– Rex! Ce este?

Polly îl cuprinse cu brațele după gât, ușurată că-l simtea în continuare cald și real – și vag miroitor. Cu cât petreceau mai mult timp împreună, cu atât el părea să devină mai adevărat. Oare doar i se păruse că acum se estompa puțintel pe margini?

– Pleci.

– Nu! Polly îl strânse mai tare în brațe, apoi se trase înapoi ca să-l privească în ochi, dându-și seama ce-l neliniștise. Nu, nu, nu m-ai înțeles. Mă duc la școală aici, în sat. Îl privi lung, cu îngrijorare. Credeai că plec la un internat, ca William, nu-i aşa?

Rex dădu din cap. O privea încă tulburat, dar ciulise puțin urechile.

– William era un Penhallow și era bogat, de-asta părinții lui l-au trimis la școală departe de casă. Așa făceau familiile de vază la începutul secolului XX. Mama mea nu și-ar putea permite în niciun caz o școală cu internat. Și nici eu n-aș vrea să plec de acasă. Serios, nu asta-mi doresc. Aș fi foarte nefericită.

William, fantoma care bântuia camerele copiilor din conacul Penhallow, fusese trimis la o școală cu internat la șapte ani. Lui Polly îi

COMOARA PIERDUTĂ

venea greu să-și închipuie ce însemnase pentru el să plece de acasă atât de devreme. Să-și lase casa, părinții, pe Magnus, câinele lui preferat. Probabil, fusese groaznic, deși William nu se plângea.

Polly îl scărpină pe Rex după urechi și oftă.

– Dar oricum am să fiu plecată cea mai mare parte a zilei. Probabil, n-o să mă întorc decât pe la patru.

Rex se îndreptă de spate și bătu încet cu coada în pământ.

– Dar pe urmă o să avem timp. Și mai sunt și nopțile, când putem să mergem în explorări. Doar n-o să meargă la școală în fiecare zi, nu?

– În toate, în afara de sâmbătă și duminică, preciză Polly. Îmi pare rău, Rex. N-am vrut să te supăr. Bănuiesc că mulți dintre copiii pe care i-ai cunoscut tu au plecat la școli cu internat.

– Asta dacă au mers la școală, zise Rex. Deci noua ta școală e în sat?

– Da. În curând, trebuie să mă duc să-mi cumpăr uniforma. O să merg cu mama în oraș, se strâmbă Polly, și Rex îi suflă compătimitor în ureche, făcând-o să chicotească.

– Deci. Hai să facem ceva împreună! zise el.

Tu ce-ai vrea?

Polly clipi nedumerită: chinuită de gândul școlii, uitase cât își dorea, de fapt, să nu stea locului. Apoi se simți însă cuprinsă de un val de emoție și sări în picioare.

– N-am putea, zise ea cu un entuziasm care aproape îi tăie respirația, să mai trezim vreun câine?

Și se uită la Rex cu o privire plină de speranță: în mod sigur, la Penhallow mai erau destule povești interesante și aventuri de descoperit.

Rex o privi intens câteva clipe, apoi începu să dea ușor din coadă.

– Dar pe cine? gândi el cu voce tare. Aici dorm o mulțime de câini. Cercetă clădirea, cu lungul ei sir de ferestre, zvâcnind gânditor

COMOARA PIERDUTĂ

din urechi. Hm! Ne-am putea uita mai întâi la portretele din bibliotecă sau din salon. Sau poate la sculpturile de pe scara principală. Sunt câțiva câini acolo. Și mai sunt și mozaicurile din pavilion, bineînțeles.

– Din ce? se încruntă Polly. A, chestia aia mică de piatră, ca un templu? clătină ea din cap. Nu cred că putem merge acolo. Se ține un atelier de arta mozaicului pentru copii și mama spunea că a avut atâtă succes, încât s-au ocupat toate locurile. Era foarte fericită, pentru că a fost una din ideile ei de a organiza ceva nou. A încercat să mă convingă și pe mine să merg, dar eu am preferat să stau cu tine. O să fie lume peste tot. Chiar dacă oamenii nu te pot vedea, o să mă audă oricum *vorbind* cu tine. E greu chiar și aici, cu toți turiștii care se plimbă prin grădină.

Grădina de trandafiri era unul dintre locurile preferate ale lui Rex, pentru că începea chiar lângă scara spre terasă la baza căreia se afla statuia lui. Aici o cunoscuse pe Polly, la

scurt timp după ce ea se mutase la conacul Penhallow. Din păcate, era și una dintre cele mai aglomerate grădini ale conacului. Rex strâmbă gânditor din nas.

– Poate ar trebui să mergi și tu la... atelierul ăsta? Ar trebui să petreci mai mult timp cu mama ta.

– Nu, mama nu participă, ea doar l-a organizat. Acum e ocupată cu amenajarea unei noi expoziții.

Rex pufni.

– Doar să nu lucreze prea mult.

Polly îi zâmbi. Lucrurile se schimbaseră în bine de când îi atrăsesese mamei atenția că e prea absorbită de muncă.

– Nu și-a propus niciodată să mă uite, să știi. Doar că-i place foarte mult munca de aici și asta i-a mai alinat suferința de după moartea tatei, oftă ea. Mare păcat că nu-i putem povesti despre tine! După ce i-ar

COMOARA PIERDUTĂ

trece șocul, sunt convinsă că ar fi absolut încântată. Faptul că ar putea să-i pună cuiva întrebări despre conac, despre cine a trăit aici pe vremuri, ar fi pentru ea un vis devenit realitate. Chiar mai mult decât documentele alea vechi ale familiei Penhallow, de care e atât de entuziasmată.

Rex se ridică în picioare și o porne către casă.

– Nu știu ce să zic, spuse el când Polly îl ajuște din spate. Nu știu dacă ne-ar crede. În primul rând, nu ne-ar vedea. Tu ești singura care ne vezi – cine știe de ce. Încă nu-mi dau seama cum e posibil, dar mă bucur că-i aşa. De multă vreme, nu m-am mai simțit atât de real. Și nu e vorba doar de mine. Simt că și ceilalți prind viață... Dacă vrei să mai trezești un câine, probabil ți-ar fi mai ușor cu cineva care e deja dezmortit. Ai văzut vreunul?